

Rozhodnutí Krajského soudu v Plzni ze dne 10.07.1962, sp. zn. 5 Co 189/62, ECLI:CZ:KSPL:1962:5.CO.189.1962.1

Číslo: 56/1962

Právní věta: Nárok na peněžitou náhradu za nevyčerpanou dovolenou přechází na dědice.

Soud: Krajský soud v Plzni

Datum rozhodnutí: 10.07.1962

Spisová značka: 5 Co 189/62

Číslo rozhodnutí: 56

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Dědění

Předpisy: 81/1959 Sb. § 13

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 56/1962 sb. rozh.

Nárok na peněžitou náhradu za nevyčerpanou dovolenou přechází na dědice.

(Rozhodnutí krajského soudu v Plzni z 10. července 1962, 5 Co 189/62).

Žalobkyně uplatnila na žalovaném podniku nárok na zaplacení peněžitě náhrady za dovolenou na zotavenou, kterou si její zemřelý manžel, zaměstnanec žalovaného podniku, nevyčerpal.

Okresní soud pro Plzeň-jih zamítl její žalobu s tím, že nárok na peněžitou náhradu dovolené na zotavenou je osobním nárokem zaměstnance, nepřevoditelným na jiné osoby.

Krajský soud v Plzni rozhodnutí soudu prvního stupně změnil tak, že žalobě vyhověl.

Z odůvodnění:

Základním účelem dovolené je, aby si zaměstnanec po celoroční práci odpočinul a načerpal tak síly k další práci. Nárok na dovolenou je osobním nárokem zaměstnance, nepřevoditelným na jiné osoby. Nárok na dovolenou jako takový nemůže být tedy převeden ani na dědice; v tom případě, že zaměstnanec před vyčerpaním dovolené zemře, nárok na dědice nepřechází. To platí ovšem jen o nároku na vybrání dovolené jako volna, kdy jedině může být splněn základní účel dovolené.

Jde-li o nárok na proplacení peněžité náhrady za nevybranou dovolenou, nejde již o to, aby byl splněn základní účel, který je sledován vybíráním dovolené jako volna k rekreaci zaměstnance a načerpání nových sil, jak bylo již shora uvedeno. Nárok na proplacení peněžité náhrady za nevyčerpanou dovolenou na zotavenou nelze tu již považovat za osobní nárok zaměstnance, nýbrž nutno jej posuzovat jako ostatní mzdové nároky z pracovního poměru.

Tento nárok, který je součástí odměny za pracovní výkon zaměstnance, přechází na dědice.

I když zákon o dovolené (zák. č. 81/1959 Sb.) výslovně neřeší případ, jak postupovat v případě smrti zaměstnance, nutno vycházet z toho, že je splněna podmínka § 13 odst. 3 cit. zák., podle něhož je podnik povinen proplatit náhradu mzdy za příslušnou část nevybrané dovolené. Jde tu o případ, kdy zaměstnanec si nemohl vybrat dovolenou, a to proto, že jeho pracovní poměr skončil smrtí.

Nárok na náhradu mzdy za nevyčerpanou dovolenou se stává splatným buď 31. března příštího roku, pokud pracovní poměr do té doby trvá, nebo dnem skončení pracovního poměru. Končí-li pracovní poměr smrtí, stává se nárok splatným dnem smrti zaměstnance. Dědicové, na něž přecházejí zásadně všechny nároky, které zaměstnanec v době smrti měl, tedy i nárok na peněžitou náhradu dovolené na zotavenou, mohou tedy tento nárok po smrti zaměstnance uplatnit.

V souzené věci byly splněny podmínky § 13 odst. 2 zák. č. 81/1959 Sb. a žalobkyně jako pozůstalá manželka mohla po smrti svého manžela nárok na peněžitou náhradu dovolené na zotavenou uplatnit žalobou.